

“ЖИТТЯ вчило мене шанувати працю, а праця навчила поважати порядок...”

(Закінчення. Поч. на 3 стор.)

За давнім українським звичаєм попросили у батьків благословення і створили сім'ю. Дружина записалася до квартирної черги, тож молоде подружжя могло сподіватися на житло від залізниці, проте батько Василя Михайловича наполягав, щоб син будував власну хату.

— Я планував звести будинок, ще коли працював у колгоспі, навіть писав заяву, подавав відповідні документи, проте мені з невідомих причин відмовили, — продовжує розповідь Василь Нодь. — Після одруження батько хотів, щоб ми з дружиною жили разом із ними, та в селі на той час важко було знайти роботу, а повертатися в колгосп чи доїжджати щодня до місця праці не було бажання. Тоді батько приїхав до нас в село Оноківці, що за 7 кілометрів від Ужгорода, обійшов місцевість, знайшов стару хату із присадибною ділянкою, показав мені її і домовився про купівлю. Він неодноразово наголошував, що гроші треба вкладати у діло, наприклад, у нерухомість, а не “маринувати” їх на банківському депозиті чи деінде, бо рано чи пізно вони знеціняться і пропадуть. По-справжньому батьківську мудрість і далекоглядність я зрозумів після стрімкого дефолту і грошової “реформи” наприкінці 80-х.

Тож своєрідна інвестиція в садибу у 1983 році була вдалою, щоправда, рік по тому батька не стало, і будинок я вже доводив до ладу самотужки.

— Так склалося, що сім'я для залізничника є тим фундаментом, опорою, яка всіляко підтримує його в роботі, проте сама через специфіку професії часто залишається на другому плані, без належної уваги. Чи не шкодуєте нині, коли за плечима вже солідний життєвий і професійний досвід, що у вас склалося так само?

— Найперше, що мене переполює, — це величезне почуття вдячності моїй сім'ї за розуміння і підтримку, яку я завжди мав і відчував. Можливо, через те, що моя дружина теж залізничниця, мені було трохи легше порозумітися з нею і відповідно з дітьми.

Домашній “зоопарк” і “ботанічний” сад

Як з'ясувалося, сім'я підтримує Василя Михайловича не лише морально, а й фізично, адже у Нодів чимала господарка: двадцять сотих землі, п'ять кіз, дев'ятеро

і багато плодкових кущів, серед них — старі сорти смачної смородини, яка залишилася тут у спадок від попередніх господарів. Усе в господарстві потребує догляду та людських рук. Тож поки голова родини на роботі, усьому дають раду дружина й діти, а коли у Василя Нодя випадає вільна година, він сам завзято береться до роботи.

— Така господарка, мабуть, серйозно допомагає економити сімейний бюджет, адже відомо, що нині його левову частку середньостатистична українська сім'я витрачає на продукти харчування тощо?

знаходилося заняття, і кожен опановував господарську науку догляду за тваринами і рослинами. Тому ще у 80-х, порадившись із родичами, ми започаткували власну господарку. Повірте, і тоді, і зараз нам би вистачило зароблених грошей, щоб придбати все необхідне на базарі чи в магазині, проте ніхто мені не заперечить, що найкраща родина, овочі, фрукти чи м'ясо — вирощені у власному саду, на городі чи в хлівці. Тим більше, що вистачає нам бажання і знань, щоб усьому цьому давати раду.

— Напевно, для кожного господаря на Закарпатті вино власного виробництва є предметом гордості і особистого пристрастия. Ви теж займаєтеся виноробством?

— Звичайно, і можу сказати, що роблю непогане вино. Назву його саме так — непогане, бо впевнений, що зробив би краще, якби мав на це більше часу. На жаль, часу постійно бракує, а виноробство — справа тонка і тривала. Робити її поспіхом — не можна.

Професійна кар'єра досвідченого залізничника, керівника Василя Нодя заслуговує окремої розповіді. На жаль, час, упродовж якого ми зробили коротку екскурсію його життєвими стежками, збіг — попереду чекало багато виробничих справ та клопотів. На завершення зустрічі мені вдалося зазирнути в сімейний альбом Василя Михайловича. Цікаво, що фотографії у ньому — сторінка за сторінкою — у суворій хронологічній послідовності дублювали нашу розмову. Ця, здавалось би, дрібниця черговий раз довела принципний підхід Василя Нодя до будь-якої справи, у якій повинен панувати чіткий порядок.

Андрій ВЕЗДЕНКО

Фото автора та зі сімейного альбому Василя Нодя

козенят, дві свинки, двадцять курей, із десяти качок-шипунук, які вже доглядають новий виводок. Торік були ще й кролі, та через часті хвороби їх нині клопітно тримати. А ще наливаються сонцем плоди у багатому саду, де ростуть абрикоси, сливи, вишні, черешні, яблука та груші. Є виноград

— Широ кажучи, усе почалося зі звички, — каже Василь Нодь. — Колись дитвору змалечку привчали до різної роботи. Поки батьки були на роботі, усі дорослі обов'язки старанно виконували діти — рубали дрова, воду носили, годували птицю та скотину, а ще працювали в полі й на городі. Словом, усім

ПРИВІТАННЯ

Об'єднана Рада ветеранів війни та праці Тернопільської дирекції залізничних перевезень вітає із ювілеями ветеранів підприємств дирекції

із 90-річчям!

Марію Йосипівну ГРИНДУЛУ

із 80-річчям!

Ярославу Василівну БІЛИК

Марію Андріївну МЕЛЬНИК

Любов Василівну ПОЛУТРЕНКО

Богдана Євстаховича АКСЕНЧУКА

Оресту Василівну ПЕРЕПЕЛИЦЮ

Петра Михайловича МУЖИЛІВСЬКОГО

Віталія Миколайовича ГАВРИЛОВА

Ананія Семеновича ТУШИЧА

Петра Васильовича СИДЯГУ

Петра Івановича ШУМСЬКОГО

із 70-річчям!

Тараса Івановича ОКШИНСЬКОГО

Ярослава Йосифовича КОПАНЕЦЬКОГО

Володимира Володимировича ВОЙТОВИЧА

Стефанію Євгенівну ВЛАДИКУ

Ольгу Іванівну КОГУТ

Володимира Яковича КОСТИШИНА

із 60-річчям!

Петра Антоновича КОСТЯ

Терезу Іванівну МИХАЙЛИШИН

Лесю Михайлівну ХІЛЬ

Марію Левівну КОЗИР

Лева Петровича ЛЕСЬКІВА

Олега Йосифовича ПРОЦИШИНА

Анатолія Степановича ЯРОВОГО

Рада ветеранів війни та праці Львівської дирекції залізничних перевезень вітає із ювілеями ветеранів праці дирекції

із 80-річчям!

Микиту Степановича КУПРИЧА

Ганну Михайлівну ПОПАДИНЕЦЬ

Мар'яна Михайловича

МАВДРИКА

із 70-річчям!

Тамару Георгіївну АЛЕКСЄЄНКО

Катерину Федорівну ЗАПОТОЦЬКУ

Анну Михайлівну ЗАСАНСЬКУ

Марію Федорівну ЛАЦМАН

Анатолія Федоровича ТКАЧЕНКА

із 60-річчям!

Марію Миколаївну АРТЕМОВИЧ

Любов Петрівну КІНАШ

Степана Степановича БАТЮЧКА

Ірину Федорівну ЧОПАК

Хай в добрі і здоров'ї минають літа,
Хай повага стрічається всюди,
Хай на полі життя колосяться жита,
І цінують за працю Вас люди!

Рада ветеранів Коломийського залізничного вузла вітає колишню працівницю ідальні ВП “Вагонне депо Коломия”

Олену Павлівну ЗАВАЦЬКУ

із 60-річчям!

Життя хай квітне, мов вишневий сад,
І кожен день усміхнено радіє,
А доля подарує зорепад
Здоров'я, щастя, успіхів, надії!

Рада ветеранів Рівненської дирекції залізничних перевезень вітає із ювілеями ветеранів-залізничників дирекції:

із 80-річчям!

Генефа Мечиславовича РУЖИЦЬКОГО

із 70-річчям!

Людмилу Сергіївну СТЕПАНЮК

Віру Володимирівну БРАТАЩУК

Леоніда Сергійовича ГУКА

Надію Филімонівну МИХАЙЛОВУ

із 60-річчям!

Олену Василівну ДАВИДЕНКО

Людмилу Олександрівну

ЯКИМЕНКО

Іванну Іванівну КОЗИЦЬКУ

Валентину Олексіївну ВОЛОШИНУ

Євгенію Олексіївну ХОХЛОВУ

З ювілеєм Вас щиро вітаєм,
Зичимо щастя, здоров'я, добра,
А у Бога в молитвах благаєм,
Щоб беріг Вас років до 100!

Рада ветеранів війни і праці Коломийського залізничного вузла вітає колишніх працівників

машиніста дизель-поїзда моторвагонного депо Коломия

Степана Степановича МАЦЕНКА

машиніста дизель-поїзда моторвагонного депо Коломия

Ярослава Олексійовича ГАЄВСЬКОГО

із 60-річчям!

Дай Вам, Боже, днів щасливих,
Дай добра, здоров'я, сили!
Дай любові, згоди, втіхи,
Змоги дай життю радіти!

